

Arrest

nr. 172 437 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. TAEYMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2003 wordt de verzoeker tot een onbeperkt verblijf in het Rijk gemachtigd. De verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 27 juni 2006 dient de verzoeker een aanvraag tot vestiging in, die hem wordt toegestaan. De verzoeker wordt dienvolgens in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 15 oktober 2010 wordt de verzoeker, na een voorstel van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen, ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister van de stad Antwerpen.

Op 23 juni 2011 vraagt de verzoeker om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 21 februari 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Deze beslissing vormt de eerste thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 4 mei 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

"Deze vreemdeling heeft op 23.06.2011 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen nadat hij werd afgevoerd van ambtswege op 15.10.2010 (voorstel schrapping : 15.02.2010).

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Artikel 39§7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt dat: "De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Betrokkene legt onvoldoende bewijzen voor van zijn aanwezigheid in België in de periode sinds het voorstel tot ambtshalve schrapping (15.02.2010) tot de aanvraag tot herinschrijving (26.06.2011). De stukken die meneer voorlegt zijn: handgeschreven briefjes van de firma CAL BVBA dat er een cash betaling zou zijn gebeurd voor het gebruik van een parking te Boom, verklaring van de zaakvoerder van de BVBA Pool, omni pass. De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Zo dient opgemerkt te worden dat de officiële betalingsbewijssjes voor het gebruik van de parking te Boom in de periode maart-juni 2011 geen overtuigende bewijskracht hebben en bovendien betrekking hebben op het voertuig van meneer, waarmee zijn fysieke aanwezigheid in België nog niet wordt bewezen. De algemene verklaring van de zaakvoerder van de BVBA Pool kan evenmin als voldoende bewijs voor zijn aanwezigheid worden aanvaard, omdat het gaat om een zeer algemene en niet verifieerbare bewering zonder dat hierbij enig bijkomend bewijs wordt geleverd.

Uit het Albanese paspoort tenslotte dat meneer voorlegt met nummer BC9336273 dat werd afgeleverd te Albanië op 29/04/2010 kan evenmin opgemaakt worden dat hij in België zou hebben verbleven in de betwiste periode.

Er dient dus verondersteld te worden dat hij het land langer dan één jaar heeft verlaten. Hij komt niet in aanmerking voor het in artikel 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981."

Op 21 februari 2012 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel vormt de tweede bestreden beslissing, die eveneens ter kennis werd gebracht op 4 mei 2015 (bijlage 13) en die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan [...] het bevel gegeven om uiterlijk op 11/05/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje,

Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, exclusief gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten - Model B is in strijd met het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM, en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft reeds 14 jaar in België. Intussen heeft verzoeker hier heel zijn gezinsleven opgebouwd en heeft nauwelijks nog persoonlijke contacten met familieleden in Albanië.

Verzoeker heeft een persoonlijk en stabiel gezinsleven opgebouwd met volgende familieleden:

Vrouw van de verzoeker : (stuk 5)

N(...) B(...)

Eerste zoon van de verzoeker;

A(...) B(...) (12jaar)

Tweede zoon van de verzoeker:

Al(...) B(...) (3 maanden)

Broer van de verzoeker: (stuk 9)

R(...) B(...)

Als bewijs van de stabiliteit van het gezinsleven en de noodzaak om dit te kunnen onderhouden, kan verwezen worden naar de verklaring van N(...) B(...) (stuk 8).

"Ik ondergetekende N(...) B(...) zou graag willen melden dat V(...) B(...) in 2010 in mijn woning heeft onderdak gekregen aangezien hij de vader is van mijn twee zonen, Al(...) en A(...).

Met als enige reden dat er een goede band is tussen vader en zoon. Hij zorgt heel goed voor zijn twee zonen en wenst heel graag om zo dicht mogelijk bij hun te zijn. Ik zou heel graag aan u als rechter willen vragen om hem de mogelijkheid te geven om samen met zijn twee zonen verder te kunnen leven in hetzelfde land. Het zou heel pijnlijk om een vader te scheiden van zijn zonen. A(...) en Al(...) zijn in een heel moeilijke leeftijd, waarbij ze hun vader heel hard nodig hebben. A(...) is een jongeman van 12 jaar, terwijl Al(...) maar 3 maanden oud is. In de naam van mijn zonen, zou ik willen vragen om aan hun vader de mogelijkheid te geven om zijn zonen verder te zien groeien, zeker aan Al(...) omdat die maar 3 maanden oud is."

Ook de broer van verzoeker verklaart in diezelfde (stuk 10):

"Ik ondergetekende R(...) B(...) bevestigt dat mijn broer V(...) B(...) voor het periode 2010-2011 in mijn huis heeft verbleven. Hij had het financieel moeilijk om alleen te wonen en daarom heb ik mijn broer tijdens deze periode gesteund door hem onderdak te bieden. Met deze verklaring zou ik willen bevestigen dat mijn broer V(...), tijdens de opgegeven periode effectief ook in mijn huis heeft verbleven.

Hij had het niet enkel financieel maar ook emotioneel moeilijk. Als zijn jongere broer voelde ik mij verplicht om hem een kleine hulp te bieden. Aan de hand van deze verklaring hoop ik dat mijn broer de kans krijgt om verder in België te mogen wonen naast zijn geliefden ".

Indien verzoeker zou worden uitgewezen, wordt het artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel geschonden, vermits deze maatregel niet in evenredigheid is met het beoogde doel.

Zo besliste het Europees Hof van de Rechten van de Mens in het arrest MEHEMI/FRANKRIJK dd. 26/09/1997 het volgende:

"Een Algerijns onderdaan die door de Franse overheid werd veroordeeld wegens drugshandel, roept de schending van artikel 8 EVRM in naar aanleiding van de maatregel waarbij hem de toegang tot het Franse grondgebied definitief wordt verboden.

Hoewel de betwiste maatregel een inmenging uitmaakt in de uitoefening van het recht van de verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en hoewel deze inmenging bij wet is voorzien en een wettig doel nastreeft (de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten), is ze niet nodig in een democratische samenleving. Inderdaad, hoewel de verdragsluitende Staten de plicht hebben in te staan voor de openbare orde, en in het bijzonder bij de uitoefening van hun recht om het binnenkomen en het verblijf van niet-onderdanen te controleren - en om die reden de mogelijkheid hebben om de delinquenten onder hen uit te zetten- is verzoeker in Frankrijk geboren, heeft hij er al zijn schooljaren vervuld, heeft hij er tot zijn drieëndertigste gewoond, verblijven zijn ouders en zijn 4 broers en zussen er, evenals zijn echtgenote en zijn drie minderjarige kinderen die er zijn geboren en de nationaliteit bezitten en is het niet bewezen dat hij met Algerije andere banden dan zijn nationaliteit heeft.

Rekening houdend met het feit dat de maatregel waarbij de toegang tot het grondgebied definitief wordt verboden, (...), staat deze maatregel niet in verhouding tot de nagestreefde doelstellingen, zodat er een schending is van artikel 8 EVRM."

In bovenstaand geval besloot het EHRM tot de schending van artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel, zelfs rekening houdende met de bewezen strafbare feiten.

Het lijkt dan ook volstrekt onrechtvaardig dat verzoeker, als brave burger, zou uitgezet worden, zonder de toets door te voeren die het EHRM in bovenstaand arrest heeft geformuleerd.

Dit arrest illustreert de afweging tussen de noodzaak in een democratische samenleving en de belangenschade in hoofde van de verzoeker. Het arrest kan dan ook analoog worden toegepast in voorliggende zaak.

Dienvolgens moet besloten worden dat, indien verzoeker alsnog het land wordt uitgezet conform de bestreden beslissing, artikel 8 EVRM onmiskenbaar wordt geschonden."

3.1.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8 EVRM en van het evenredigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker is het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met het recht op gezinsleven, gezien verzoeker al 14 jaar in België zou verblijven en zijn familieleden in het Rijk zouden verblijven.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHAR 228, 29).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze lot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Uit de stukken van het administratief dossier, waaronder de stukken die verzoeker voorgelegd heeft naar aanleiding van de vraag tot het aanbrengen van bewijzen van zijn verblijf in België, blijkt alleszins geenszins dat verzoeker in België samenwoont met de beweerdde familieleden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie kwam net integendeel tot de vaststelling dat verzoeker niet bewezen heeft gedurende niet meer dan een jaar het grondgebied van het Rijk te hebben verlaten.

Verzoeker kan thans dan ook moeilijk ernstig voorhouden een gezinsleven te onderhouden in België.

Los van de vraag naar de bewijskracht van de verklaringen van zijn beweerdde familieleden die verzoeker voor het eerst bij zijn verzoekschrift voorlegt, merkt de verwerende partij op dat deze verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29juni 2007).

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie kan derhalve niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met beweringen die verzoeker thans voor het eerst meedeelt, te meer nu uit het Rijksregister blijkt dat verzoeker sinds 2006 als alleenstaande staat geregistreerd.

Geenszins had de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, kennis van het feit dat verzoeker een zoon zou hebben in België van drie maanden oud.

Verzoeker heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt een beschermingswaardig gezinsleven te leiden in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien laat verzoeker na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven - quod non - zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen. (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107)

Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving

van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker aldus geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermog te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; Rv.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn beweerde gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RACE. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook Rv.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, Rv.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM en de redelijkheidsverplichting en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen."

3.1.3. Beoordeling

De verzoeker beroept zich in de uiteenzetting van het middel op een "persoonlijk en stabiel gezinsleven" met zijn vrouw, zijn twee zonen en zijn broer en stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten strijdig is met zijn recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats aan de verzoeker, die zich beroept op een schending van zijn recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, toekomt om met concrete elementen aan te tonen dat hij in België een daadwerkelijk gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt immers in de noodzakelijkerwijze het feitelijk bestaan van een of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een in de feiten daadwerkelijk een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Aangaande het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Indien geen dergelijke nauwe en effectief beleefde persoonlijke banden blijken tussen de verzoeker en de door hem genoemde gezins- en familieleden in België, dan wordt niet aanvaard dat er een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat en dan kan niet worden aangenomen dat de bestreden verwijderingsmaatregel een schending van artikel 8 van het EVRM impliceert.

Wat het voorgehouden gezinsleven met mevrouw N. B. betreft, stelt de Raad vast dat uit de thans voorliggende gegevens geen indicaties blijken van een effectief beleefd gezinsleven met deze (thans) Belgische vrouw. In tegendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat mevrouw N. B. niet meer op hetzelfde adres verblijft sedert 27 juni 2006. Mevrouw werd op die datum immers gesupprimeerd uit de gegevenshistoriek van de verzoeker hetgeen betekent dat zij niet meer op hetzelfde adres verblijven. Dit gegeven wordt door de verzoeker zelf ondersteund. In de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift, benoemt hij mevrouw N. B. immers als zijn ex-vrouw en ook uit de inhoud van de als stuk 5 bijgevoegde verklaring blijkt niet dat de verzoeker en mevrouw N. B. sedert juni 2006 nog een relatie hebben. Gelet op de voorgaande vaststellingen, kan de loutere bewering van de verzoeker dat hij een persoonlijk en stabiel gezinsleven heeft opgebouwd met mevrouw N. B., niet worden aangenomen. Ook uit de als stuk 5 bijgevoegde verklaring op eer, die niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst en die dan ook niet als begin van bewijs kan worden aanvaard van de daarin genoemde feitelijkheden, kan niet blijken dat er tussen beiden sprake is van effectief beleefde gezinsbanden als partners. De beweerde samenwoning in 2010 is niet concreet aangetoond, en stemt niet overeen met de stukken van het administratief dossier nu hierin een gegevenshistoriek van 5 juni 2012 is opgenomen waaruit geenszins blijkt dat de verzoeker en mevrouw N. B. in 2010 hebben samengewoond. Uit deze gegevenshistoriek blijkt wel dat de verzoeker een zoon, A., heeft met mevrouw N. B., doch dit gegeven maakt nog niet dat er tussen de verzoeker en mevrouw, gelet op de hoger vermelde contra-indicaties, sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt dan ook vast dat niet blijkt en dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij op het moment van het bestreden bevel een effectief gezinsleven beleefde met mevrouw N. B., zodat op dit punt niet kan worden vastgesteld dat dit bevel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op gezinsleven miskent.

Waar de verzoeker gewag maakt van een gezinsleven met zijn kind Al. B., dat drie maand oud zou zijn, merkt de Raad op dat noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift, enige concrete

indicatie kan worden teruggevonden van het bestaan van dit kind, laat staan van het feit dat er een daadwerkelijke afstammingsband bestaat tussen de verzoeker en zijn beweerd kind. Het kind wordt met name niet vermeld in hiervoor reeds vermelde gegevenshistoriek en de verzoeker brengt met de loutere verklaring van mevrouw N. B. geen begin van bewijs aan van het bestaan van dit kind. Zo wordt geen kopie bijgebracht van de geboorteakte, of van enig identiteitsbewijs. De loutere verklaring van de verzoeker en mevrouw N. B. dat zij een kind hebben dat drie maand oud is, kan uiteraard bij gebrek aan enig ondersteunend gegeven, niet worden aanvaard. Ook wat de beweerd zoon Al. B. betreft, wordt zodoende geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

De verzoeker kan wel worden gevolgd dat hij een zoon A. B. heeft die op het moment van de bestreden verwijderingsmaatregel twaalf jaar oud was. Deze zoon wordt wel degelijk vermeld in de gegevenshistoriek die zich in het administratief dossier bevindt. Echter blijkt uit dit stuk tevens dat A. B. sedert 27 juni 2006 niet meer op hetzelfde adres verblijft als de verzoeker. Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat de verzoeker sedert juni 2006 als alleenstaande staat ingeschreven. In dit kader wijst de Raad er dan ook op dat de loutere afstammingsband op zich niet steeds volstaat, maar dat tevens concrete elementen moeten voorliggen die erop wijzen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30). *In casu* liggen echter onvoldoende indicaties voor en toont de verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke banden met zijn zoon A. B. voldoende standvastig zijn.

De verzoeker brengt slechts een verklaring op eer bij van mevrouw N. B., verklaring die op zich sowieso een geringe bewijswaarde heeft ten aanzien van de daarin vernoemde feitelijkeheden, die slechts vaagweg stelt dat de verzoeker goede banden heeft met zijn zoon en zo dicht mogelijk bij hem wenst te zijn. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukken, kan echter blijken waaruit precies de goede band tussen de verzoeker en zijn zoon zou bestaan en of er daadwerkelijk gedurende langere tijd standvastige contacten zijn geweest tussen beiden. De Raad wijst er op dat de verzoeker en zijn zoon niet meer op hetzelfde adres verblijven sedert 2006. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker reeds op 18 juli 2008 ambtshalve werd afgevoerd uit de gemeentelijke registers, na een voorstel van ambtelijke schrapping dat reeds dateerde van 10 januari 2008. De verzoeker kon toen weliswaar het recht op terugkeer laten gelden vermits hij het land niet meer dan één jaar had verlaten, doch hieruit blijkt niettemin dat de verzoeker in 2008 reeds geruime tijd het land heeft verlaten. Uit de overige stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de verschillende in- en uitreisstempels in verzoekers paspoort, blijkt voorts dat de verzoeker ook in de periode 2010 tot 2011 voor langere periodes in Albanië verbleef. De verklaring van mevrouw N. B. dat zij de verzoeker in 2010 onderdak bood, strookt bovendien niet met de verklaring van verzoekers (beweerd) broer die verklaart dat de verzoeker in de periode 2010 – 2011 in zijn huis heeft verbleven omdat hij het moeilijk had om alleen te wonen.

Gelet op de stukken van het administratief dossier en gelet op het verzuim van de verzoeker om ook maar enig concreet feitelijk gegeven bij te brengen waaruit kan blijken dat hij op het moment van het bestreden bevel met zijn zoon A. B. daadwerkelijke standvastige contacten had, dient de Raad dan ook vast te stellen dat niet wordt aangetoond dat de nodige standvastige en hechte contacten voorliggen om daadwerkelijke gezinsbanden aan te nemen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat verzoekers zoon A. B. betreft, kan bijgevolg evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Waar de verzoeker gewag maakt van een gezinsband met zijn broer, R. B., merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Met de loutere verklaring op eer van verzoekers broer, zonder dat overigens de verwantschap met deze vermeende broer daadwerkelijk wordt aangetoond, toont de verzoeker geenszins concreet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, die verder gaan dan de loutere affectieve banden tussen broers. Er kan wat R. B. betreft derhalve niet worden besloten tot het bestaan van een effectief gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een effectief gezins- of familieleven in België aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond.

De verzoeker kan, in het licht van hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden verwijderingsmaatregel zijn familiale belangen onevenredig zwaar aantast in verhouding tot het beoogde doel. Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond. Nu de verzoeker geen ander middel aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing, dient het beroep wat deze beslissing betreft te worden verworpen.

3.2. In een tweede middel, exclusief gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Op 15/10/2010 werd verzoeker van ambtshalve geschrapt. Het weze opgemerkt dat een ambtshalve schrapping in beginsel niets te maken heeft met het recht op verblijf. Het betreft immers een louter administratieve maatregel die geen enkele invloed heeft op het verblijf en dienvolgens geen invloed heeft op het recht op terugkeer.

Daarenboven wordt in nr.79 van de omzendbrief van 7 oktober 1992 betreffende het houden van de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister onderstreept dat de afvoering van ambtswege een uitzonderingsregel moet blijven.

Ingeval de ambtshalve schrapping meer dan een jaar geleden uitgevoerd is geweest, geldt een vermoeden dat de vreemdeling meer dan een jaar afwezig is geweest van de plaats waar hij ingeschreven was.

Hierop heeft verwerende partij haar uitspraak gesteund:

"Artikel 39§7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfplaats al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Verzoeker diende derhalve bewijzen voor te leggen over zijn aanwezigheid in België, zonder dat tussen de twee bewezen data meer dan een jaar verliep.

De geleverde bewijzen dienen telkens door verwerende partij in concreto beoordeeld te worden.

Verzoeker bracht in eerste graad van de procedure verschillende bewijsstukken voor, dewelke zijn aanwezigheid in België aantoonde, met betrekking tot de periode 2010-2011.

1) Handgeschreven brieven van de firma CAL BVBA met betrekking tot cash betalingen die verricht werden door verzoeker voor het gebruik van een parking te Boom (stuk 11)

Deze brieven hadden telkens betrekking op volgende periodes:

12 maart 2011 tot 12 april 2011

12 april 2011 tot 12 mei 2011

12 mei 2011 tot 12 juni 2011

2) Verklaring van de zaakvoerder van BVBA POOL

3) Omnipass (stuk 12)

Verwerende partij heeft, in haar bestreden beslissing, de motiveringsplicht, die geldt voor bestuurshandelingen, geschonden.

De formele motivering verplichting strekt er toe om de bestuurder (rechtsonderhorige) een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij, ten aanzien van die motieven, instaat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen.

Dit betekent concreet dat de rechtsonderhorige, in casu verzoeker, uit een bestuursbeslissing moet kunnen opmaken waarom de beslissing op deze of gene wijze werd genomen en waarom zijn gebeurlijk verweer werd verworpen.

Er kan van verzoeker immers absoluut niet verwacht worden dat deze zelf op zoek zou gaan naar de motivering van de bestreden beslissing.

Dat de wet in casu van toepassing is, staat buiten kijf.

Artikel 1 specificeert immers het toepassingsgebied:

- *Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden.*
- *Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State*
- *Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekking met het bestuur.*
-

De motiveringsplicht, die verwerende partij, had moeten volgen, wordt uiteengezet in artikel 2 & 3 van de wet:

Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Bij nazicht van de motivering in de bestreden beslissing, kan besloten worden dat verwerende partij niet heeft geantwoord op alle argumenten die verzoeker had aangebracht!

Immers met betrekking tot de handgeschreven briefjes voor het gebruik van de parking motiveerde verwerende partij:

"Zo dient opgemerkt te worden dat de officieuze betalingsbewijsjes voor het gebruik van de parking te Boom in de periode maart-juni 2011 geen overtuigende bewijskracht hebben en bovendien betrekking hebben op het voertuig van meneer, waarmee zijn fysieke aanwezigheid in België nog niet wordt bewezen".

Dit argument werd dienvolgens voldoende gemotiveerd.

Met betrekking tot de verklaring van de zaakvoerder van BVBA Pool motiveerde verwerende partij:

"De algemene verklaring van de zaakvoerder van de BVBA Pool kan evenmin als voldoende bewijs voor zijn aanwezigheid worden aanvaard, omdat het gaat om een zeer algemene en niet verifieerbare bewering zonder dat hierbij enig bijkomend bewijs wordt geleverd".

Ook dit argument werd voldoende gemotiveerd.

Maar met betrekking tot het derde bewijsstuk, zijnde de omnipas, kan geen enkele motivering terug gevonden worden! (stuk 12)

De omnipas die verzoeker had voorgelegd om zijn aanwezigheid in België aan te tonen, heeft betrekking op de periode 16 februari 2011- 15 maart 2011.

Deze omnipas toont onbetwistbaar aan dat verzoeker in deze periode in België verbleef. Desalniettemin heeft verwerende partij nagelaten hierop te antwoord, noch te motiveren waarom dit bewijsmiddel niet voldoende was.

Bijgevolg heeft verwerende partij niet geantwoord op de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen!

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk in de omstandigheden dat alle beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Het Hof van Cassatie heeft immers geoordeeld dat, naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen, dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat de opgeworpen middelen werden onderzocht.

Hetgeen in casu niet gebeurd is, daar verwerende partij in haar bestreden beslissing geen gewag maakt van de omnipias, noch verklaart waarom deze niet afdoende zou zijn om tot de aanwezigheid van verzoeker in België te besluiten.

De plicht van uitdrukkelijke motivering, zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet, houdt evident niet in dat verwerende partij zeer gedetailleerd moet zijn in haar motivering. Doch mag wel verwacht worden dat verwerende partij antwoordt op alle middelen en bewijsstukken die aan haar zijn voorgelegd, hetgeen zij niet heeft gedaan.

Conform het zorgvuldigheidsbeginsel, mag verzoeker alleszins verwachten dat er minstens een begin van motivering is op elk argument dat werd aangehaald.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris, in casu verwerende partij, zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoelen op een concrete feitenvinding.

Uit het gebrek aan motivering omtrent één van de middelen die verzoeker had voorgelegd, kan besloten worden dat verwerende partij niet grondig voorbereid was en dienvolgens het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Ten gevolge van de schending van de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2.2. De verweerder brengt de volgende repliek naar voor in de nota met opmerkingen:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers concrete kritiek niet kan worden aangenomen.

Verzoeker beweert dat er in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van de door hem voorgelegde omstandigheden. Deze bewering mist evenwel feitelijke grondslag.

In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk opgesomd welke documenten door verzoeker werden voorgelegd:

"De stukken die meneer voorlegt zijn: handgeschreven briefjes van de firma CAL BVBA dat er een cash betaling zou zijn gebeurd voor het gebruik van een parking te Boom, verklaring van de zaakvoerder van de BVBA Pool, omni pass. "

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde evenwel:

"De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. "

Verzoeker slaat de bal dan ook volledig mist waar hij poogt voor te houden dat niet over alle door hem voorgelegde documenten werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard.

Het louter feit dat van andere documenten ten overvloede (cfr. het gebruik van het woord "zo ") nog bijkomend wordt gemotiveerd, maakt niet dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie niet zou gemotiveerd hebben waarom de omni pass niet werd aanvaard.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In de bestreden beslissing werd derhalve van alle door verzoeker voorgelegde documenten gemotiveerd waarom deze niet werden aanvaard als bewijs voor verzoekers aanwezigheid in België, te weten omdat de voorgelegde documenten geen enkele bewijskracht hebben.

Terwijl bovendien door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie werd opgemerkt dat uit verzoekers paspoort, dat op 29.04.2010 werd afgeleverd in Albanië, niet kan worden opgemaakt dat verzoeker in België was tussen 15.02.2010 tot 23.06.2011.

Verzoekers kritiek in zijn tweede middel mist derhalve feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen."

De verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de genoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het

vreemdelingenbesluit). Er wordt tevens voorzien in een motivering in feite. Met name wordt vastgesteld dat de verzoeker, die vraagt om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, van ambtswege werd afgevoerd op 15 oktober 2010 en dat hij onvoldoende bewijzen voorlegt van zijn aanwezigheid in België in de periode tussen het voorstel van ambtelijke schrapping op 15 februari 2010 en de aanvraag tot herinschrijving op 26 juni 2011. De stukken die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft bijgebracht teneinde zijn aanwezigheid in België aan te tonen, worden allen benoemd en hieromtrent wordt in het algemeen gesteld dat zij geen enkele bewijswaarde hebben. Omtrent twee van de drie bewijsstukken wordt nader toegelicht waarom zij niet als voldoende bewijs voor verzoekers aanwezigheid in België worden aanvaard. Met betrekking tot verzoekers paspoort stelt de gemachtigde vast dat ook hieruit niet blijkt dat de verzoeker in België heeft verbleven in de betwiste periode. De gemachtigde concludeert dat moet worden verondersteld dat de verzoeker het land langer dan één jaar heeft verlaten, zodat hij niet in aanmerking komt voor het recht op terugkeer bedoeld in artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing is aldus formeel gemotiveerd en komt hiermee tegemoet aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker van mening is dat de geboden motivering niet afdoende is. De verzoeker geeft met name aan dat met betrekking tot één welbepaald stavingsstuk, met name de omnipass, niet wordt gemotiveerd waarom dit bewijsmiddel onvoldoende is om de aanwezigheid in België aan te tonen. Deze vraag betreft het afdoende karakter van de geboden motivering.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in vraag stelt, dient te worden opgemerkt dat uit het betoog van de verweerder niet blijkt om welke redenen de verzoeker geen belang zou hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van deze wet. Deze bepaling legt het bestuur immers niet enkel op in de akte te voorzien in de nodige juridische en feitelijke overwegingen, maar ook dat de geboden motivering afdoende dient te zijn. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de uitdrukkelijke motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het begrip “afdoende” impliceert voorts dat er een concrete motivering wordt geboden in het licht van de gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). Opdat de motivering afdoende is, dient ze evenredig met het belang van de beslissing te zijn en dient de motivering de beslissing te verantwoorden, te dragen. De draagkrachtvereiste impliceert dat de motivering voldoende duidelijk, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoeker bij het aanvoeren van deze schending geen belang zou hebben louter om redenen dat uit zijn betoog blijkt dat hij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 19, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de eerste bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”

Artikel 19, §3 van de vreemdelingenwet stelt:

“§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest. § 2.- De vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

(...)

§ 3. (...)

§ 4.- (...)

§ 5 - (...)

§ 6.- (...)

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Het is niet betwist dat de verzoeker op 15 oktober 2010 van ambtswege werd afgevoerd uit het bevolkingsregister en dat hij op 23 juni 2011 heeft gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Hoewel de ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister als dusdanig niet het verval van de vestigingsvergunning tot gevolg heeft, bepaalt artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Het gaat dan ook om een weerlegbaar vermoeden dat de betrokken vreemdeling het land heeft verlaten. Bij gebrek aan nadere bepaling van de wijze waarop het tegenbewijs kan worden geleverd, is de bewijsvoering vrij. De betrokken vreemdeling die ambtshalve is geschrapt kan dan ook met alle middelen van recht bewijzen dat hij het land niet heeft verlaten. De Raad onderstreept het belang van de beslissing waarbij aan een vreemdeling die tot de vestiging werd gemachtigd, het recht op terugkeer wordt ontzegd. Gelet op dit belang en gelet op de principiële mogelijkheid om met elk bewijsmiddel het vermoeden van afwezigheid overeenkomstig artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit te weerleggen, meent de Raad dat een duidelijke en nauwgezette motivering is geboden ten aanzien van elk stuk dat door de vreemdeling wordt aangebracht teneinde zijn aanwezigheid in België aan te tonen in de periode na de ambtelijke schrapping. In dit opzicht treedt de Raad de verzoeker derhalve bij waar hij aangeeft dat het bestuur dient te antwoorden op alle voorgelegde bewijsstukken.

Hoewel de verweerder kan worden gevolgd in zijn standpunt dat uit de eerste bestreden akte blijkt dat met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde omnipass wordt gemotiveerd dat deze niet als bewijs voor diens aanwezigheid in België kan worden aanvaard omdat het geen enkele bewijskracht heeft, stelt de Raad vast dat deze motivering niet afdoende is in het licht van de toepassing van het recht op terugkeer (artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet) en de vrije bewijsvoering ter weerlegging van vermoeden van afwezigheid (artikel 39, §7 van de het vreemdelingenbesluit). De geboden motivering dat de omnipass geen enkele bewijskracht heeft volstaat niet om de vaststelling te gronden dat hiermee niet wordt aangetoond dat de verzoeker in België was in de betwiste periode. Het gaat immers om een zeer algemene en absolute stelling die op zich niet toelaat om de precieze en specifieke redenen te kennen die verantwoorden dat dit document niet wordt aanvaard als tegenbewijs in de zin van artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat het tegenbewijs in dit opzicht vrij is. Het motief dat de omnipass, die blijkens de stukken van het administratief dossier een maandabonnement van de Lijn en dus een vervoersbewijs betreft dat bovendien verzoekers naam en adres vermeldt, geen enkele bewijskracht heeft is alleszins niet dermate evident derwijze dat geen enkele verdere motivering en geen enkele nadere toelichting is geboden die precies toelaat de redenen te kennen waarom dit stuk niet voldoet om de aanwezigheid in België aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen kan dienaangaande niet overtuigen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond, hetgeen leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Er is grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft zonder voorwerp.

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de tweede bestreden beslissing. Wat deze beslissing betreft, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE